

(החשן מעמוד 7)

המשק

הרשימה היתה סודית

היתה זו שעה נוחה להרים את נס המרד. נשיא התאחדות בעלי התעשייה אריה (הד"ר) שנקר בילה את זמנו בחופשה ממושכת בירושלים, וצחי של שר המסחר והתעשייה דב יוסף, העלו את חמת התעשיינים עד לריתחה. פעמיים החליטו אנשי האופוזיציה בהתאחדות לא לציית לצו המשרד הממשלתי תי בענין רישום עסקים, הוכיחו לשני האר-גונים הכלכליים הפרטיים הגדולים האחרים: לשכת המסחר והתאחדות הסוחרים, ששיש להם דם. בכך אילצו את השר להכניס ברגע האחרון שינויים בצו.

התעשיינים עוד הרחיקו לכת בהחרים את המוצעה לעניני השילומים מגרמניה. אם כי הוקצה לתעשיינים מספר נציגים ניכר, הפתיחה התאחדות בעלי התעשייה שוב בהחלטת ההחריים את ישיבותיה. אמיתו של דבר לא היה בעמדה זו כל דבר מפתיע; ענין השילומים הוא שאלה של חיים או מוות לגבי הייצור הישראלי. בעוד ארגונים כלכליים אחרים עלולים רק להפיק תועלת חמריית מביצוע ההסכם, הרי לחלק מן התעשייה המקומית פשר הדבר הוא הרס מוחלט.

המלך מדיסלדורף. עוד לפני כחודש סרה הממשלה לאריה שנקר, בסוד כמנס, רשימה מפורטת של הסחורות העומדות להי-גוע מגרמניה במסגרת הסכם בון. התעשיי-נים הפצירו ביושב ראש שלהם שימסור את תוכן הרשימה, אבל "הזקן", הנאמן לממשלה, לא הפר את בקשתה לסודיות.

פחות נאמן לממשלת ישראל היה קרל מארכס. לא מארכס בהא הידיעה, אלא מר-צוא לאור יהודי מדיסלדורף, גרמניה, שפר-סם את העתק ההסכם, בחוברת נהדרת ב-עטיפה כחולה לבנה שעל עמודה הראשון מתנוססת חתימתיהם של משה שרת, שר החוץ הישראלי וקונרד אדנהאור, שר החוץ הגרמני. החוברת, שהכילה רשימה מפורטת של כל הסחורות העוללות להגיע לארץ מ-גרמניה, הגיעה לארץ, ולתעשיינים התברר כי זמנים קשים עומדים למופת לתעשייה הי-קראמית, תעשיית הרפואות, הייצור הכימי, תעשיית אחרות; תוצרת מוגמרת מסוג זה תגיע מגרמניה בקרוב לארץ בממדים גדולים. אולם בהחרמת מוצעת השילומים אין רו-אים עדיין אנשי האופוזיציה והתאחדות בע-לי התעשייה את הצעד המכריע. צעד זה הם מתכננים עתה, כל עוד אריה שנקר ערוד מן המרכז ברחוב מונטיפיורי, תל-אביב.

אסונות

כך צריך היה לקרות?

שתי מכוניות המשא פלסו דרכן במעלה השביל הצר המוליך אל המושב, עצרו את

שרה יוסף יוסף, קרוב "יסודית" ראש דגדגה את הרגל

בלמהו לפני מגדל המים ההולך ונבנה. כמה עשרות צעירים וצעירות שנשענו בדומיה על הדפנות, לא פצחו בשירה המסורתית, התפרו איש איש לביתו. רחל, לידת מרוקו הצרפתית, עיפה וחי-חרה, התכנסה בחורה, השליכה עצמה על

המטה כשבידה רשימת התרונות לשבוע ה-עבודה הבא. עיניה הנוצצות נחו על שלשה שמות: שרה, רבקה, צפורה, אבל היא יד-עה כי שלשת חברותיה הטובות לא תעשינה לעולם את העבודה שהוטלה עליהן. גופר-תיהן הונחו לפני שעות ספורות בתחתית קבר אחים. אילו השליכה קומץ עפר דק בידיה, — השלום האחרון אליהן.

צלצל הפעמון שבישר ביום שלישי ש-עבר לכל חניכי הכשרת הנוצר במושב יסודות של פועלי אגודת ישראל, כי ארוחת-הצהרים מוכנה, כינס אל אולם האוכל עשוי-העז עשרות בני נוער ורחקי המשק, רעבים-לאחר העבודה המייגעת.

רבקה טנצר, בת השש עשרה, עמדה במט-בח הצר, הכינה את תבשיליה הטעימים, להם-יצאו מוניטין בין כל חבריה. היא היתה מאושרת לאחר כל מה שעבר עליה בפולניה-מולדתה, בה מצאו הוריה את מותם במחנה-ההשמדה הנאצי. שלש שנים בילתה, לאחר-עלייתה ארצה, בהכשרה, במוסד דתי בפתח-תקוה עד אשר הגיעה למקום חפצה: הכש-רה מעשית בקבוצה ממש. כיתומה וחסרת-אהבת בית, מצאה את יעודה על ברכי הדת והעבודה.

נפט תחת מים. לפתע, בעודה עומדת ועובדת במטבח, חשה במשהו הצורב את-גולה, נוכחה לדעת כי אש פרימוס דולק אחזה בשמלתה. לצעקותיה מהרו שמוס דולק שרה יסלוביץ, צפורה גרנט, שניסו לחנוק את האש בסמרטוטים.

כאן התערב הגורל האכזר: בעוד כל ה-מקרה עומד להסתיים בכי טוב, אץ למטבח-צעיר מעולי פרס, נטל בידו פח שהכיל (כך-חשב) מים והריקו על שמלתה הנוצרת של-רבקה.

התוצאה היתה איומה: הפח לא הכיל-מים אלא נפט, שנשפך לא רק על הנפגעת-אלא אף על שתי חברותיה. אש גדולה אחזה בשלוש הנערות שנסו החוצה בצעקות טי-רוף בעוד צריף האוכל עולה בלהבות אשר-כילו את קירותיו תוך דקות ספורות.

בהלה היתה גדולה. יושבי האולם שאצו-על מנת להציל את חייהן של שלוש הנער-רות, לא חשבו אף לשניה אחת על הרכוש-הנאכל לנגד עיניהם. אך מששכחה האש, היתה צורך להעביר את הפצועות, כמצב קשה, לבית החולים בצרפיץ שם עמלו הרופאים-ללא ליאות להציל את חייהן. אך, ביו אחר-זו, לפי סדר גילן, נפטרו: צפורה בת ה-ארבע-עשרה, חלושת גוף, לא החזיקה מע-מד ביסוריה, סקרה מבצע לעיניה הנפוחות-את הוריה, אחר מתה.

בחדר הסמוך גססה רבקה בת השש עש-רה. כויתיה כיסו את מרבית גופה. בערב-שבת נפטרה גם שרה בת השבע-עשרה גננת-לעשרים ילדי מושב.

אבל כמד ירד על הנקודה בת 120 החבר-עת חזרו בניה מלוחית החללות. מיכאל-בלוף, צעיר בן 24 ממרסיי, צרפת, חבוש-ברט ועטור זקן מתולתל, שוחח בשקט עם-חניכיו. כמדריך הכשרת הנוצר במקום הכיר-היטב את הנפטרות, הזכיר מדי פעם קטעי-שיחותיהן עמו. אך באחת היה בטוח, והא-מיו בכך: זה היה רצון האלהים. כך כנר-אה היה צריך לקרות. אבלו השלול השרה-בטחון ואומץ סביבו.

רק על חבר אחד, עולה מרוב הקטמים,-עברה צמרמורת כל אימת שפסע ליד חדר-האוכל החרוך. עתה כבר ידע להבדיל בין-נפט למים.

נשפים

היציע רצה נערות

הצגות חובבים אינן דבר חדש. עוד ביוון-העתיקה נהגו להאסף לחזות בהצגת כשר-רותים של שחקנים, משרורים, רקדנים ו-ספורטאים שהתנדבו להופיע בפניהם. במרו-צת הדורות הפכו הצגות אלה למקור כש-רונות צעירים לשורות האמנות המקצועית. יחד עם זאת הומצאה גם תרופה נגד אותם-מציגים אשר כמות כשרונם קטנה מענותות-תם. לתרופה זו קראו: המקל. היה זהו-מקל הליכה שאחד ממארגני הנשף היה אוהז-בו בעומדו מאחורי הקלעים. כאשר אחד המ-ציגים לא היה ראוי להופעה הפומבית היה

* במשק שיתופי אוכלים החברים בבתי-הם. רוקים ובני הכשרת נוער סועדים בחדר ה-אוכל המשותף להם, משרתים את עצמם.

הקהל צועק: "המקל! המקל!" או היו-מפעילים את המקל: מושכים בצוואר ה-י"אמן" בראש המקל ומסלקים אותו מן הב-מה.

השבוע ערך השבועון קולנוע הצגת חוב-בים דומה באולם אוהל'ס התל-אביבי, ש-מטרתה גלוי כשרונות צעירים, עודד הראו-יים להשתלם. תכנית החובבים היתה הקדמה-לבחירת מלכת המים לשנת 1952, הנערכת-זו השנה השנייה, מטעם קולנוע, במקביל ל-בחירת מלכת היופי של לאשה. אכן, הקהל-שבא לאולם בא בעיקר בגלל הבחירה. חלק-זה של הנוכחים, שלא כאלה שהיו מעוניינים

"מלכת המים 1952" ופגנותיה, החלק השני והעיקרי

גם בהצגת החובבים, נחוץ בקולנוע מפותחת-ביותר, לא העריך, כנראה, כראוי את מאמצי-מארגני הנשף להגיש לו קטעי דרמה, מור-סיקה קלאסית, שירה עממית, אופירה ורי-קודים — הוא בא לראות יפהפיות בבגדי-ים וכל תוספת אשר שהתנה את החזיון רק-הפריעה. שאלתה של ז'אן ד'ארק במחזה של-שילר: "ההייתי צריכה להמיתו?" נשמעה-לאותם הצופים רטורית במקצת. לגבי דירס, כך הודיעו בקול רם, לא היה איכפת אילו-המקלמת הצעירה היתה הורגת גם את עצי-מה.

סחיטתו של ביאליק. בכל זאת נמ-שכה התכנית עד סיומה: קטע מתוך האר-פירה לאקטמה שהתו האחרון שלו לא יצא-מגרון הזמרת. כמה מן הקטעים הוכיחו, בלי-ספק, כשרון לא מעט, אולם רבים אחרים-לא היו ראויים להצגה בפני קהל. אילו יכלה-תמונתו של חיים נחמן ביאליק, התלויה מ-שמאל לבמה, לזכר בשעה שנערה בעלת-מבטא ליטאי מובהק, דיקלמה את על השחי-טה שלו (בפיה: "על הסחיטה") היתה מן-הסתם צווחת בכל קולה: "המקל! המקל!"

החלק השני — ובעיני יושבי היציע — העיקרי, היה קצר ומלהיב יותר. עשרים נע-רות חשופות פחות או יותר, עברו על לבמה, הציגו את כל אשר להן. מדי פעם היתה-פורצת תרועת עודד עוצמה מפי חברי ה-מועצות המעודדים אותה בשעת המבחן. הבחירה היתה כמעט בטוחה מן הרגע הרא-שון: נערה שחורת-שיער ודקת גזירה, וורה-גלר, לילדת רומניה בת 22, הוכתרה מלכת-המים החדשה. בין שתי סגניותיה היתה יפה-שפיצר, סגנית מלכת היופי של ישראל לשנה-החולפת, שהיתה בטוחה כי בתחרות זו תו-כה בתואר. ההאכזה גם בנסיגה זה (ה-שלישי) לזכות בכתר-מלכות ארצי.

אופנה

3 דוגמניות, 31 שמלות

"פוי, הביטי עליה, היא באה עם שמלה-שחורה בלי גרבי משי..." לחשה אשה אל-רעותה במסיבת הקוקטייל והציגת האופנה-שנערכה בשבוע שעבר בתל-בינימין, שכונתה-העשירה של רמת-גן.

החוליה עם הגן הורקרק רחב-הידיים לבשה-גן כאשר כמה מאות נשים לבושות הדר-בהתאם לאופנה האחרונה ביותר הסבו ליד

שולחנות, הקדימו את התצוגה בשיחות ערות-על שמלות ונשים. הגברים בכרו להשא-ר בביתם, הבטיחו על ידי כך את פנקס הצ'קים-שלהם מכל רע.

לקצב הזמרתו של דוצ'י קרלו, ועל גבי-עשרות מרבדים, הציגו שלש דוגמניות נאות-שלשים ואחת שמלות חדישות. גם פרוחת-כובעים, תכשיטים שנאמדו בסך של מאה-אלף ל"י עברו משך שתיים בתוככי הקהל. עוררו ויכוחים ותשואות לסרוגין. הנשים-מתאו כף למעילי הפרוזה, הגברים — לדוג-מניות החינניות. הופעת מוצגים בעלי שמות-כמו שופינג, ברידג', רובין'הוד, קונסטלייטן,

"מלכת המים 1952" ופגנותיה, החלק השני והעיקרי

ועוד שמות כאלה, הוכחה לסובכות מגוחכת, שיוו לערב אוריה נעימה ומשעשעת, השכיחה-לגמרי את מטרתו הכפולה של המאורע: הכנסות — לארגון נשים חובבות תעופה; התעמולה — למיצוי האופנה הישראליים. רחל זיראב, אשת יצחק, איש התאחדות-האיכרים הסבירה, באמצעות רמקול צלול-את דרכו של הארגון, חשיבותו ומספריו-העכשוויים * הוכירה לכל הנוכחות את חברי-

עיתונות

משקפיים לנחש

"משה, על תלך יחף. האם לא קראת את-מול בעתונות על הנחש הגדול המסתובב-בשכונה? — הוזהרה תושבת מעונות דיס-קין בפתח-תקוה את בנה בן האחת עשרה. אכן, מי שקרא את הידיעה בעתון סיפור-של יום רביעי שעבר, העביר בדמיונו סיפור-בלהות במתכונת הוליבודית; אשה באה ב-ימים אשר נחש ענק מדלג אחריה מרחק-עשרות מטרים, מדביקה, מכישה, היא משי-תחרת בהדרגה מהמפלצת, קוראת לעזרה, מועברת לבית החולים במצב קשה. סברת-סופר העתון הוריו: הנוחל הוא נחש המשק-פיים (קוברת), אחד האיומים בעולם. כהור-כחה לכך ספר העתון כי "נחש בשר גדול-נקרע מרגלה".

דיירי בתידיסקין ברחוב תלפיות ציפו-בחדרה לעיתוני הבוקר הפהזת צעקניים, קיח שהפיל יהיה, לאור היום לזבוב. אבל-כמעט כל העתונים היומיים פרסמו את ה-ידיעה באותו סגנון, באותן המלים ממש. נראה כי הידיעה הגיעה ממקור אחד אל-כל המערכות, ואחדות מהן ביטלו ממנה-דיסה דשנה, בעוד שאחרות הצניעו את ה-תבשיל. ספורים ותאורים מלאים על נחש-המשקפיים הציפו גם את עיתוני הילדים. אך העובדה בעיניה נשארה: הקוברת הסי-לה אימה על שוכני הרחוב הקטן, גרמה-להם לסייגי לילה. זה היה הרושם שנתקבל-מקראית העתונים.

העתונאי שהגיע למחרת בשעות הצהריים-למקום היה מוכה תמהון: לאחר סריקה-של כל דיירי הרחוב לא נמצא אף איש, אשה או ילד, שיוכלו להוסיף מלה לעצם-המקרה שנגזל, כביכול, לנגד עיניהם, כולם

* 3000 בני נוער. 46 מועדונים. שדות-תעופה, מטוסים, ציוד.